

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

11

IN NEDERLAND 50 Cts

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

JEAN VALJEAN

Jean Valjean

Naar
een roman van Victor Hugo

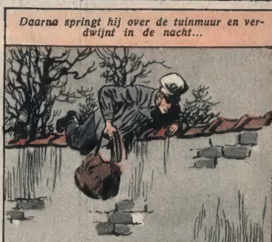

Ik ben een gewezen gevangene en marsjeer sinds vier dagen... Ik zou wat willen eten en slapen... Ik heb geld !

Mevrouw, zet een schotel bij en leg verse lakens in het bed !

Mijnheer pastoor, u is de enige die mij niet als een pestlijder heeft weggejaagd !
Alle mensen zijn mijn broeders, vooral de ongelukkigen !

Slaap nu rustig en vergeet al je tegenspoed !

Rond middernacht komt de man voorzichtig naar beneden en steekt al de zilveren lepels en vorken in zijn zak...

Daarna springt hij over de tuinmuur en verdwijnt in de nacht...

De volgende morgen...
Monseigneur, de man heeft al het zilverwerk gestolen !
Hij deed er goed aan mij van al die overtollige weelde te bevrijden !

Maar tegen de middag...
Monseigneur...
Wel ? Was dat een bisschop ?

Waarom heb je die zilveren kandelaars niet meegenomen ? Ik had je ze toch gegeven... Ze zijn ten minst tweehonderd frank waard !

Wat ?? GEGEVEN ?... Hm... Dan is alles in orde ! Gelieve ons te ekskuseren !

Is dat gemeend ?... Stuurt u mij niet terug naar de gevangenis ?...
Jean Valjean, ik wil je ziel kopen ! Je mag niet langer kwaad doen ! Gebruik dat geld om een eerlijk man te worden. Ik vergeef je al je zonden en ik zegen je !

Jij was ook ellendig en misprezen... Geef mij de kracht om mijn eed trouw te blijven...

Twee weken later bereikt Jean Valjean het stadje Montreuil-sur-Mer.
Wat gebeurt er? Brandt het daar ?

Het huis van de kapitein van de rijkswacht staat in brand...
Zijn twee kinderen zijn boven op de verdieping achtergebleven, en de kapitein is niet thuis...

Jean Valjean dringt het brandend huis binnen...

...En redt de twee kinderen...

Ik ben u zeer dankbaar, mijnheer !
Ik heet Madeleine. Ik zoek werk. Indien u mij een plaats kon bezorgen, zoudt u mij een grote dienst bewijzen !

Zonder dat iemand er aan denkt hem naar zijn papieren te vragen, wordt de held te werk gesteld als meestergast in een belangrijke weverij...

Een jaar later...
Sinds wij deze nieuwe weefgetouwen gebruiken...
...ja, is onze produktie verdubbeld ! Dank zij u, mijnheer ! Ik heb het genoegen u direkteur van onze weverij te benoemen !

Mijnheer Madeleine wordt weldra een graag gezien man.

Op zekere dag in een ongeplaveide straat...

Wij moeten die ongelukkige van onder zijn kar halen !
De kar helt steeds meer over... Wij zouden een kruk moeten hebben !

Is er hier niet een man met sterke armen en een goed hart ? Ik geef hem vijf goudstukken...
Het zou een Hercules moeten zijn om dat gewicht te kunnen opheffen !

Onder de toegestroomde menigte bevindt zich Javert, een politieman...
Ik ken maar één man die zo iets zou kunnen, een gewezen galeiboef van Toulon !

Hulp !... Hulp !... Ik stik !... Ik word verpletterd !

Maar u is gek, mijnheer !
Dat kan u het leven kosten, mijnheer Madeleine...

Bijna klaar...
Nog één centimeter...

Zou dit meesterstukje soms bij toeval niet...

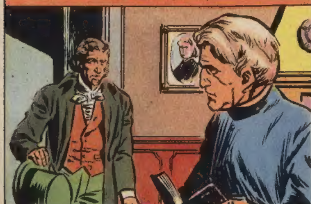

Volgende week : EEN BOODSCHAPPER VOOR DALMATT

ONDER ONS VERMA

HALLO... HALLO... VERSTAAN JULLIE ME?

MIJNHEER Gianni Nagramanti is een Italiaans radioliefhebber, die weet wat naastenliefde is. Toen hij enkele tijd geleden de eter exploreerde, kapteerde hij onverwachts een radioboodschap van het internationaal medisch centrum, dat bij hoogdringendheid een geneesmiddel vroeg om een Spaans kindje te redden.

M. Nagramanti zette zich onmiddellijk aan het werk. Hij trachtte in kontakt te komen met het opperbevel van de N.A.T.O.-strijdkrachten in Duitsland.

— Hallo! Hallo! Hier signor Nagramanti! Verstaan jullie me? herhaalde hij uren lang.

Ten slotte verstond men hem toch, en twintig minuten later startte een militair vliegtuig met het kostbaar geneesmiddel op de luchthaven van Bonn naar Barcelona.

Het kind werd gered.

Maar, wat nog sterker is: vier en twintig uur later kon M. Nagramanti een tweede kind redden.

Hij had een andere medische radiooproep opgevangen. Deze maal was het voor een klein Napolitaans kind, dat aan kinderverlamming leed. Dank zij de toewijding en de tussenkomst van onze Italiaanse radioliefhebber werd ook dat kind gered!

Twee jonge mensenlevens gered in vier en twintig uur tijd!

Wij mogen ons gelukkig achten, dat wij thans over geperfektionneerde technische middelen beschikken als de radio en vliegtuigen. Maar zonder menslievendheid en toewijding kunnen die toch niet veel dienen.

Het spreekt dus vanzelf dat wij M. Nagramanti in naam van heel de jeugd hartelijk gelukwensen voor zijn hulpvaardigheid.

Kuifje

HOU JE VAN DIEREN?

ENKELE jaren geleden kreeg ik van mijn vader een dwergeendje. Daar was ik reuze blij mee! Vader had een groot hok getimmerd op zolder, en de eend was er, leek het wel, erg mee in haar schik. Ze groeide op tot een « volwassen » eend en ik was goed kameraadje met haar.

Destijds bewoonden we een huis van twee verdiepingen. Elke week werden er pannekoeken gebakken: daar hielden we zo van! Zodra moeder aan het bakken was, viel het haar op, dat de eend op het plat hevig begon te kwaken, als ze de pannekoeklucht rook. Zij vertelde het aan vader, en die zei dat de eend misschien wel pannekoeken luste... Ik nam een pannekoek, en bracht hem naar de eend.

Een week daarop, toen moeder weer aan het pannekoeken bakken was, hoorde zij tot haar verbazing gekwaak achter de keukendeur, en toen ze die opendeed, stapte de eend binnen om stukjes pannekoek te bedelen!

Wanneer de eend pannekoeken rook, kwam ze steeds naar beneden om een lekker hapje!

Ze is reeds dood, maar ik denk er nog aan, want ik hield veel van mijn eend!

(Roelhof van Riel, Amsterdam.)

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

Michel Peetermans, Itterbeeksebaan, 125, Dilbeek (Brabant) zou willen korresponderen met een jongen van ongeveer 16 jaar in het Nederlands, Frans, Engels of Duits. Michel's hobbies zijn: sport (behalve voetbal), moderne muziek (akkordeon) en reizen.

Etienne Stalpaert, Emiel Urbainstraat, 44, Saint Vaast (Henegouwen) zou graag korresponderen met een Kuifjeslezer uit Engeland of de Verenigde Staten. Etienne spreekt en schrijft Nederlands en Frans. Men mag hem ook in het Engels schrijven.

MOZART
WIJ HOUDEN VAN JE!

JE weet waarschijnlijk dat Mozart in heel de wereld wordt gevierd ter gelegenheid van de tweehonderdste verjaardag van zijn geboorte. Je weet dat hij te Salzburg werd geboren in 1756. Hij heeft niet lang geleefd. Maar hij was reeds vroeg rijp. Amper vijf jaar oud, schreef hij zijn eerste menuetto! Toen hij negen jaar was, had hij zijn eerste symfonie reeds klaar! Zijn hele leven lang schreef hij die wonderbare muziek, waarvan wij thans nog zo veel houden.

De kleine Mozart was een vriendelijke, gevoelige, lieve jongen. Toen hij op zekere dag in het salon van een rijke dame werd uitgenodigd, vroeg de gastvrouw hem iets voor haar te spelen. Wolfgang antwoordde:

— Ik zal voor u spelen wat u wil, mevrouw, maar eerst moet u mij toch zeggen dat u van mij houdt!

Nu het genie van Mozart in heel de wereld wordt gehuldigd, zeggen de kleinen zowel als de groten:

MOZART, WIJ HOUDEN VAN JE!

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

Hemel! Het was net of ik de waakhond hoorde blaffen!

Die zal me niet meer storen!

En dit deurtje zal niet lang weerstand bieden!

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

HET LEGER

Generaal tot regiment soldaten.
— Vrienden van nu af: dubbel rantsoen.
Daarop in koor:
— Groter gamel.

(Jan Anijs, Knokke.)

ONSCHULDIG SPEL

Vader stormt binnen in de zitkamer waar moeder rustig een boek leest.
— Kun je niet naar de kleine omzien? Hij is bezig negerkoppen uit te snijden.
— Het kind mag zich toch wel vermaken. De schaar zal er niet van verslijten!
— Neen! Maar hij knipt negerkoppen uit briefjes van 500 F.

(Johan Van den Heuvel, Mechelen.)

DAT VALT AF TE WACHTEN

— Wat drink je liever, vraagt mevrouw aan de postbode, een druppel of een glaasje wijn?
— Wel, mevrouw dat zal ik u pas kunnen zeggen wanneer ik beide heb geproefd!

(Johny Bruyninckx, Tienen.)

KRITIEK

— Hebt ge me gisteren gehoord? Mijn stem vulde heel de zaal.
— Ja, want de toehoorders hebben de zaal verlaten om haar plaats te laten.

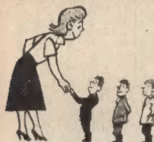
ZIJN REIS

Twee Amerikanen hebben het over hun vacantieplannen.
— Ja, vertelt Mr Babbit. ik zou wel een reis om de wereld willen maken, maar m'n vrouw wil ergens anders naar toe...

SLIM JANTJE

— Wat voer je uit, Jantje? vroeg moeder aan haar zoontje dat met dichtgeknepen ogen voor de spiegel stond.
— Ik kijk hoe ik er uitzie als ik slaap, moe.

HET STERKE GESLACHT IS NIET ZO STERK!

HET zwakke geslacht is heel vaak sterker dan het sterke. Dit is de konklusie welke men trekken kan uit de statistieken die zowat overal in de wereld opgemaakt werden. Dr Jeffreys, van Johannesburg (Zuid Afrika), verklaarde in koelen bloede: de vrouw leeft langer dan de man, kleine jongens zijn zwakker dan kleine meisjes, vrouwen zijn beter bestand tegen gebrek aan voedsel dan de mannen, tussen de mannen vindt men tweemaal meer genieën en zwakzinnigen (zo wel de enen als de anderen zijn in zekere zin abnormaal) dan bij de vrouwen.

In Amerika stijgt het aantal weduwen op indrukwekkende wijze: In 1920 waren er 4 miljoen, in 1940 5 miljoen 700 duizend, en in 1953 7 miljoen 400 duizend. De Amerikaanse geneesheren geven volgende uitleg aan dit fenomeen: de man ondermijnt bestendig zijn gezondheid door zijn gejaagd en zenuwachtig leven. Hij werkt te veel, is vaak overwerkt en gunt zich nooit de tijd om zich behoorlijk te verzorgen!

RAADSEL

Er zijn vier broeders in de wereld.
De eerste loopt en wordt niet moe.
De tweede eet heeft nooit genoeg.
De derde drinkt en is nooit dronken, de vierde zingt, maar het klinkt niet mooi.

(Water, vuur, aarde, wind.)

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE VRIJGEVIG?

HET is mogelijk dat iemand vrijgevig met zijn geld omspringt en daarom toch niet goedhartig is. Ten slotte is het de laatste eigenschap die telt. Denk er om dat er verschillende manieren zijn om iets te geven. Slechts dat wat men met zijn hart geeft heeft een werkelijke waarde.

Antwoord met JA (3 punten); SOMS (1 punt) of NEEN (0 punten).

1. Geef je een aalmoes telkens het je mogelijk is? ....
2. Je hebt bij toeval nogal veel zakgeld. Doet het je plezier je vrienden eens een extraatje te betalen en laat je nooit voelen dat je vrienden je nu hetzelfde verschuldigd zijn? . . . .
3. Je hebt 100 F. gekregen om een geschenk te kopen. Ben je bereid alles uit te geven voor dit geschenk en er zo nodig iets bij te leggen? . . ..
4. Heb je al wel eens zakgeld gespaard om het aan een liefdadig werk te geven? . . . .
5. Geef je tijdens sport of spel de voorrang aan een vriend die minder sterk is dan jij om hem meer kans te laten te winnen? . . . .
6. Met een tombola win je een voorwerp dat een vriend de ogen uitsteekt. Ben je bereid het hem af te staan, zelfs al bevalt het voorwerp je ook wel? . . . .
7. Een vriend die jonger is, droomt er van je in het lopen te verslaan. Loop je nu soms met opzet langzamer om hem de vreugde te laten eens eerst over de eindstreep te komen? . . . .
8. Kan je makkelijk vergeven aan diegenen die je leed veroorzaakten? . . . .
9. Is je vrijgevigheid spontaan? Denk je er nooit aan er iets voor in de plaats te krijgen? . . . .
10. Zou je graag heel rijk zijn om veel goed te kunnen doen? . . . .

Totaal . . . .

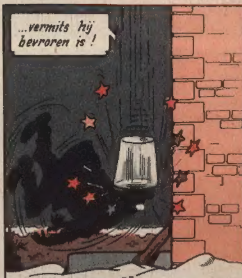
KOM MEE NAAR DE POSTILJON OM DE ANTWOORDEN OP DE TEST TE LEZEN!

DOOR WILLY VANDERSTEEN

DE AVONTUREN VAN ALEX

DE TIARA VAN ORIBAL

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Plotseling werd de stilte verstoord . door de angstkreet van Alex...

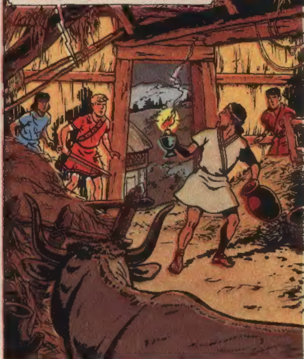

De avonturen van Alex boeien je, maar heb je reeds « Het Sein staat op Rood » gelezen?

De GEZANTEN VAN MARS

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De geleerden werden met de vliegende schotel ontvoerd. Wiske denkt aan de steen die zij vond. De televisie brengt deze steen op het scherm in de hoop, dat iemand zou kunnen zeggen uit welke streek hij afkomstig is...

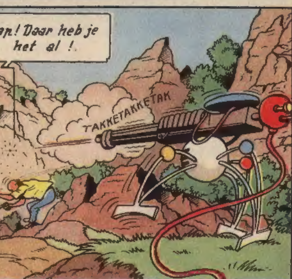

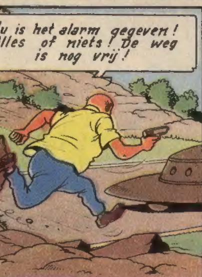

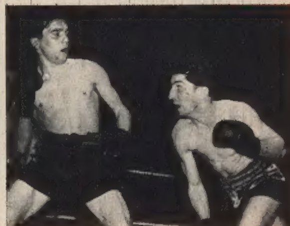

Hallo Hallo, hier LUC VARENNE !...

Over luidruchtige supporters en fluitjeskoncerten

MEN praat heel dikwijls over atleten, wielrenners, voetballers, tennisspelers, in het kort, over al de mensen die de sport in kompetitie beoefenen. Men vergeet echter al te dikwijls de « supporters », de mensen die de betwiste match bijwonen of langs de weg staan om de wielrenners aan te moedigen. De mensen, die een sportmanifestatie bijwonen, spelen ook een rol en het is waarschijnlijk omdat zij een rol spelen, dat men de « thuisploeg », die ploeg die op eigen terrein en voor eigen publiek speelt, meer kans geeft om de overwinning in de wacht te slepen. De massa deelt haar geestdrift mee aan de spelers en moedigt « haar » spelers aan. Dat heeft ook een schaduwzijde, want de massa is zeer vaak onrechtvaardig en tussen « al te warmbloedige » supporters komt het dikwijls tot incidenten die niet thuis horen in de sport.

HET is de sport welke in ploeg wordt beoefend, zoals bv. de voetbal, die het grootste aantal supporters lokt en die het meest lawaai veroorzaakt. In alle landen reageert men niet op dezelde wijze en over het algemeen maakt men in Italië heel wat meer lawaai dan in Zweden of Noorwegen. Er zijn nochtans uitzonderingen. Ik herinner me nog heel goed het lawaai, in het Olympisch stadion te Helsinki, tijdens de match Finland-België voor de wereldbeker. De Finnen hebben hun ploeg daar fameus aangemoedigd ! Vier dagen later hetzelfde liedje te Stockholm. De Zweden moedigden hun landgenoten aan met gescandeerde uitroepen en met machtig georkestreerde toejuichingen. Gelukkig hadden onze spelers hun oren met watteproppen dichtgestopt en bleven ze doof voor al dat lawaai !...

FAUSTO COPPI

SOMS is er niet alleen lawaai, doch gaat men tot handtastelijkheden over en moet de scheidsrechter onder sterke politiebescherming naar zijn hotel geleid worden. Geen mooi gezicht ! Onnodig te zeggen dat dit alleen het geval is wanneer de scheidsrechter penalty fluit tegen de lokale ploeg !

Over het algemeen blijft het Engels publiek kalm, het geniet van een mooi spel en spaart de kritiek op de eigen ploeg niet. Te Parijs ben ik eens aangenaam verrast geweest door het publiek tijdens een boksmatch tussen Sneyers en Hamia. Onze landgenoot won de match, behalve voor twee van de drie juryleden die « match nul » dekreteerden. Deze beslissing werd aangenomen en bekend gemaakt... Maar de Parijzenaars waren niet akkoord en er begon een fluitjeskoncert zoals ik er maar zelden een gehoord heb. Sneyers had gewonnen en daarmee uit. Het is om deze reden trouwens dat Sneyers-Hamia binnen acht dagen opnieuw een match leveren.

VERMITS de klassieke wegrit Milaan-San Remo voor de deur staat, nog een woordje over het Italiaans publiek. In alle landen, waar ik wielerwedstrijden volgde, kon ik mijn beroep uitoefenen, behalve... in Italie. De « tiffosi » (supporters) zijn werkelijk gevaarlijke lui ! Zij werpen zich vlak voor hun « vedetten » om lucht te geven aan hun bewondering en trekken het zich geen snars aan dat zoiets erg gevaarlijk is. In 1953, toen Fausto Coppi het wereldkampioenschap won, zag ik mensen die met het hoofd tegen een muur, tegen een boom, en zelfs tegen de macadamweg beukten om uiting te geven aan hun vreugde. Ze hadden waarschijnlijk al niet te veel hersens in hun hoofd en het was niet nodig te trachten ze naar alle windstreken te verspreiden...

De sport heeft in het moderne leven een grote plaats ingenomen, maar men mag nooit vergeten wat het eigenlijk is en wezen moet : een **spel**, een **ontspanning.**

LUC VARENNE ANTWOORDT

R. WANKENNE. — Mijn voorkeur is als volgt : voetbal, tennis, wielrennen, atletiek, boks.

Ja, de C. S. van Verviers is bekwaam om naar een hogere divisie op te klimmen. Pannaye is een zeer knap speler. Heeft slechts een fout : is wat te « potig » !

Luc Varenne

DE DRIE BERGPLAATSEN VAN LANGOOR, HET KONIJN

(Wordt voortgezet.)

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

TOEN HIERONIDES TWINTIG JAAR WAS

HET bijgeloof is een hardnekkige kwaal. Wie meent dat men daar thans mee afgerekend heeft en de mensen nu zoveel verstandiger zijn als vroeger, toen het bijgeloof welig tierde, vergist zich. Onder dat laagje « modern vernis » zit nog veel bijgeloof dat zo direkt uit de Middeleeuwen komt. Ga dat maar even na in je omgeving. Blijven we vandaag echter bij de Grieken die geen ernstige stap waagden zonder het Orakel te raadplegen. Alleen het Orakel kon zeggen welke weg men moest kiezen, welke daad men moest stellen en hoe men moest handelen om geluk te hebben. Toen Hieronides twintig jaar was en zijn vader er aan dacht hem uit te huwelijken, moest men het Orakel raadplegen.

1. - VIJF MOOIE DAGEN

Hieronides trok, evenals duizenden van zijn medeburgers, naar Olympia om er de Olympische Spelen ter ere van Zeus bij te wonen. Vijf dagen lang zat hij op de trappen van het enorme sportstadion tussen de 40.000 Grieken van uit alle hoeken van het land gekomen. Hij juichte de lopers toe en de ruiters en ontdekte, tussen de atleten, plotseling een vriend uit zijn kinderjaren : Mnesiboel ! De boksers traden op en nadien de worstelaars. Het worstelen was, naar de smaak van Hieronides, al te ruw. Het schijfwerpen vond hij mooi. Na het einde van de spelen werd de beste atleet een lauwerkrans op het hoofd gedrukt. Het waren voor Hieronides onvergetelijke dagen.

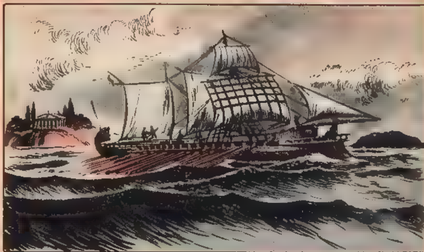
2. - DE PLANNEN VAN SOSTRATOS

Als Hieronides terug thuis kwam, sprak zijn vader : « Zoon, je bent nu twintig jaar en het is tijd om je uit te huwelijken. Ik heb Hermoxene met de blanke armen voor je uitgekozen. Haar vader is dood en zij beheert het fortuin. Ik sprak er reeds over met haar oom Tarsagoras en ook met haar tante. Hermoxene brengt als bruidschat zestienhonderd drachmen, een huis, twee slaven en een mooie uitzet mee. » — « Bij Zeus, antwoordde Hieronides, ik zal Hermoxene pas huwen nadat ik het Orakel van Delphi heb geraadpleegt. »

3. - WAT ZEGT HET ORAKEL ?

Hieronides trekt naar Delphi een mooie stad in Midden-Griekenland, zetel van de eredienst van Apollo. De « Pythia », een bejaarde vrouw, zat op een driepikkel boven een kloof. In opgewonden toestand, stootte zij onsamenhangende klanken uit, die door de priesters opgevangen en in versvorm gegoten werden. Als de Pythia uitgeput neerviel, zei de priester : « De Lacedemonische met het sterke hart hoedt de haard van de krijger die van haar houdt. »

4. - EEN NIEUWE VRIEND

Hieronides zette zich neer en trachtte er uit wijs te geraken. Naast hem zaten nog vele landgenoten die eveneens gekomen waren om het Orakel te raadplegen. Een reus van een vent nam plaats naast Hieronides en vroeg : « Was het Orakel je gunstig ? » — « Ba ! Het was niet duidelijk. En voor jou ? » — « Ik raakte er niet wijs uit. Ik kom van Athene. Ik kommandeer een oorlogsschip. Ik wil een nieuwe nederzetting vestigen maar wou eerst de raad van het Orakel.

5. - DE BESCHERMGODIN VAN ATHENE

« En wat ga je nu doen ? » — « Ik keer terug naar Athene. Wil je me niet vergezellen ? » — « Waarom niet ! » Hieronides voelde dat alle Grieken broeders waren. Hij zou Athene zien ! Eindelijk ! Zo'n grote omweg was het niet en Hermoxene kon wachten... Zo kwam Hieronides op 'n avond met zijn nieuwe vriend te Athene toe. De ondergaande zon wierp haar gulden stralen op de Akropolis en Hieronides vroeg : « Vriend, wat betekent dat beeld ? Het is een uil, me dunkt ? » — « Het is Athena, godin van de wijsheid en de schoonheid, beschermgodin van de stad. De uil is het symbool van de wijsheid en de vrijheid, die wij lief hebben. »

Ton en Tinneke

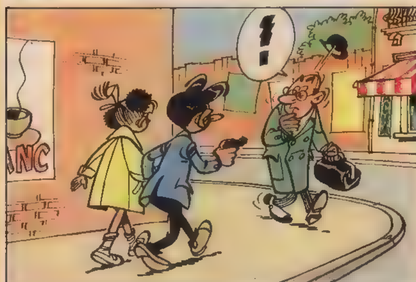

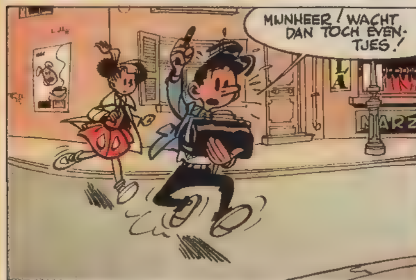
DOOR Franquin

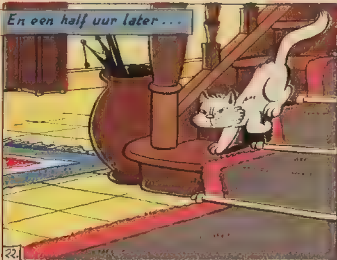

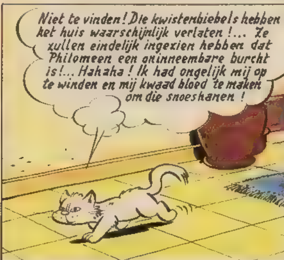

DE AVONTUREN VAN CHLOROPHYL

GEEN SALAMI VOOR PHILOMEEN

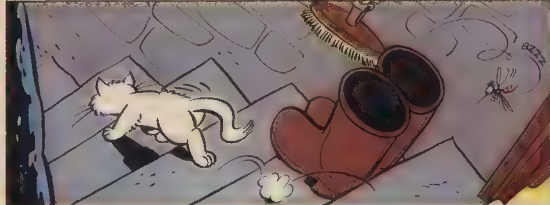
TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

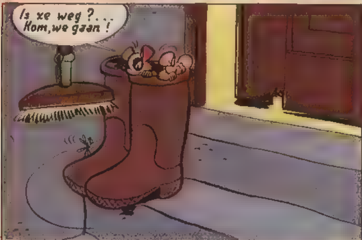

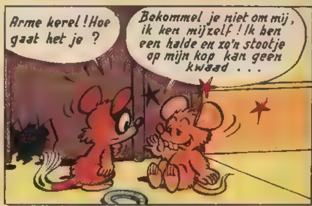

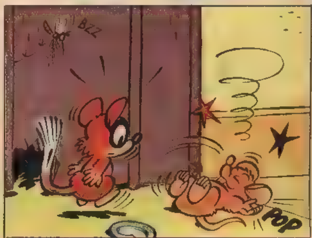

DE COWBOYS

DE onoverwinnelijke cowboy zoals we hem zo vaak zien in de « Westerns ». (Columbia-foto.)

DE cowboys hebben altijd een grote aantrekkingskracht uitgeoefend op de jeugd. Alle jongens bewonderen de cowboys die in de heroieke tijd, toen de Bleekgezichten zich in dichte drommen neerzetten op de vruchtbare grond van Noord-Amerika, hun duizendkoppige kudde door de vlakte dreven en zich noch door bandieten, noch door Indianen, noch door wilde dieren lieten ophouden.

De cowboy heeft al de gaven die iedere jongen graag zou bezitten. Hij is een knap ruiter, heeft de « flair » van een afgerichte speurhond en met zijn « zesde zintuig » voelt hij iedere Roodhuid van op tien kilometer afstand. Op het laatste nippertje, net als de lelijke bandiet, de laffe verrader, hem een kogel door de rug wil jagen, keert hij zich om en velt zijn aanrander met één slag neer. Bovendien is hij een duivelskunstenaar met colt en geweer.

AL de cowboys van het klassieke type zijn bars, brutaal, keihard: ze hebben een doorslecht karakter, maar... een goed hart. Ze zijn altijd gereed hun leven te wagen voor de zwakken en de onschuldigen.

Zo is de cowboy uit de romans, de cowboy van de « Western », made in Hollywood met een snelheid van enkele honderdtallen per jaar. Geloof het, of geloof het niet, maar de cowboy van het witte doek en de cowboy van de legende is NIET de man die eens in leren broek en glanzende laarzen over de prairie draafde...

HET BEGON MET CHRISTOFFEL COLOMBUS

JA, het begon allemaal met Colombus en wel bij zijn derde reis naar de Nieuwe Wereld in het jaar 1498. Hij ontscheepte toen in het zuiden van Noord-Amerika een tweehonderdtal koeien en stieren. De dieren vonden malse weiden om te grazen en ze vermenigvuldigden zich zeer vlug. Na verloop van jaren zag men in de streek, die zich uitstrekt tussen de Rode Rivier (in het noorden) en de Rio Grande (in het zuiden), prachtige kudden vee. De Mexikanen, die de koeien en stieren met grote, sterke horens, vingen en slachtten als ze behoeften hadden aan melk of vlees, konden een tijdlang geloven dat ze opnieuw in het Aards Paradijs leefden... Maar, mooie liedjes duren nooit lang. Zo wat uit alle hoeken van Europa kwamen er emigranten naar de Nieuwe Wereld in de hoop er fortuin te maken. Goud lag er niet overal te rapen en de boer moet zaaien, alvorens hij oogsten kan. Gelukkig was er vee...

En dat vee namen ze dan ook. Tegelijkertijd dreven ze de Mexikanen steeds verder naar het zuiden toe. In het jaar 1846 werd Texas bij de Verenigde Staten van Noord-Amerika aangehecht en waren de Mexikanen gedwongen al die mooie koeien met de lange horens aan de overweldigers af te staan.

De nieuwe bezitters hadden koeienhoeders nodig die het vee langzaam naar het noorden toe zouden drijven, naar New York dat reeds dicht bevolkt was. Je hebt het geraden, dat waren de cowboys! De halfwilde koeien en stieren besmetten tijdens hun doortocht de huisdieren van de farmers. De koeien kregen koorts en stierven. De kolonisten waren woedend en met het geweer aan de voet bewaakten ze hun land om de doortocht aan die horden te verbieden. De cowboys kregen het hard te verduren. Misschien was er een einde gekomen aan hun bestaan, indien niet een zekere Mac Coy de oplossing had gevonden. De bevolking van de kuststreek had gebrek aan vlees. Men moest dus de kudden in die richting drijven, doch langs een weg die veilig zou zijn, d.w.z. langs streken, waar noch kolonisten noch bandieten hen de pas konden afsnijden. Er was geen keuze. Het vee moest naar het noordwesten, langs eenzame, verlaten streken, waar geen mens zich waagde. Men zou de kudden tot in Abilene drijven, een plaatsje aan het einde van de spoorweg. Daar zouden koeien en stieren opgeladen worden en hun reis per trein voortzetten tot in de slachthuizen van Chicago, toen reeds de grootsten van de U.S.A. Dank zij het initiatief van Mac Coy begon de grote tijd van de cowboys.

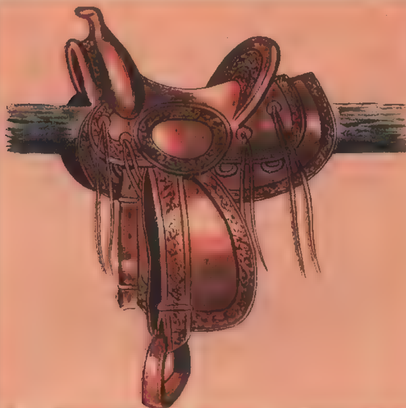
NORMAAL waren er drie maanden nodig om die duizenden en duizenden runderen dwars door de woestijn te drijven, soms

VOLLEERDE RUITERS MAAR SLECHTE SCHUTTERS

duurde het echter een half jaar. De wilde runderen met de lange horens lieten zich niet drijven als makke schapen! Steeds waren ze gereed uit elkaar te stuiven, te chargeren en het, door paniek aangegrepen, op een lopen te zetten. Het was een hele kunst de kudde door het water van een rivier te jagen en er was veel moed toe nodig uitgehongerde roofdieren op afstand te houden. Er waren bovendien de Indianen die af en toe het pad van de cowboys kruisten... In z'n strijd tegen mens en natuur was een snel paard het beste wapen van de cowboy. Voor iedere « trail », d.i. voor iedere grote trek met een kudde naar het noordwesten, nam hij een half dozijn mustangs mee. De cowboy was een volleerd ruiter die vijftien uur per dag in het zadel kon blijven en zijn paard praktisch slechts verliet om te slapen. Neen, hoor! Met de colt die in een leren beugel aan zijn ceintuur bengelde was hij lang niet zo knap! Hij schoot er mee in de lucht om de koeien op te jagen, wanneer ze weigerden nog voort te gaan. Het gebeurde ook dat hij er een paar neerschoot. Je moet weten dat men met die colts helemaal niet nauwkeurig kon richten. Je moest vlak bij het doel staan om roos te schieten! Het is dus alléén op het witte doek dat de cowboys zonder mikken altijd raak schieten... Laten we daarin geen graten vinden, vermits wij aan die fantasiecowboys veel pret beleven!

Met een karabijn, vooral met de Winchester, een snelschietend, nauwkeurig repeteergeweer, waren de cowboys véél kundiger. De pijlen van de Indianen waren veel nauwkeuriger gericht dan de kogels uit een colt en het is best mogelijk dat de bandieten, in die tijd zeer talrijk in het Wilde Westen, scherpschutters waren, maar tegen de Winchesters van de cowboys waren noch Indianen, noch bandieten opgewassen.

Het was in 1866 dat Mac Coy te Abilene een centrum oprichtte om het vee op te vangen en naar Chicago te sluizen en de glorietijd van de cowboys duurde amper een dertigtal jaren. Dan kwamen er farmers en veekwekers naar het westen en sneden de kudden de weg af. Zonder kudde, verloor de cowboy zijn broodwinning. In het begin verdedigde hij zich hardnekkig tegen de farmers en meer dan eens werden er harde gevechten geleverd. Ten slotte moest hij het opgeven. De cowboys zijn zeldzaam geworden. Uit hun korte geschiedenis, hebben romanciers en cineasten talrijke verhalen geput.

HET zadel van de cowboy was van zeer groot belang, want heel vaak moest hij vijftien uur per dag in het zadel doorbrengen. Het was daarom stevig, comfortabel en bovendien mooi versierd. Let op de zadelknop vooraan en de riemen om het deken vast te binden achteraan.

DE cowboy op z'n mustang, gekleed met het traditionele geruite hemd, damhertleren vest; laarzen met hoge hakken die stevig in de stijgbeugels zitten, sporen met een raadje dat het paard niet kwetst, een hoed met brede rand en een kleurige doek om de hals geknoopt (Columbia-foto.)

VOLGENDE WEEK :

HET WAPENREK VAN DE COWBOYS

STRANDSCHUIMERS

GEMASKEERDE schurken hadden Henk in de kelder opgesloten. Hij kende die plaats zeer goed, want hij was er als kleine jongen meer dan eens ingevlogen, omdat hij een of ander kattekwaad had uitgehaald. Het was onmogelijk er uit te geraken. In de dikke muur van de vuurtoren was er een klein venstertje gehakt, maar het was afgesloten met ijzeren tralies en het was onbegonnen werk de zware, met ijzer beslagen deur met de blote hand uit de hengsels te lichten.

HENK wist niet hoelang hij reeds opgesloten zat. Eerst had hij gehuild en geschreeuwd van woede, dan was hij kalmer geworden, en hij dacht nog alleen maar aan zijn oom Jan.

Wat zouden de bandieten met zijn oom, de vuurtorenwachter, gedaan hebben? Hij tastte nog eens langs de muren van zijn donkere gevangenis en stootte plotseling tegen een hard metalen voorwerp. Het was een grote, geroeste ijzeren staaf, die daar in een hoek was gezet en als hefboom te gebruiken was. Henk kreeg weer hoop. Misschien kon hij er toch uit geraken...

Hij begon onmiddellijk de hengsels van de deur te bewerken. Het was zwaar werk, want de schroeven waren diep vastgeankerd in het eikenhout.

— Ze zijn weg, fluisterde Henk. Ze zijn weg, want anders zouden ze dadelijk komen kijken wat ik hier uithaal. Ik hoop maar dat ze oom Jan niet gedood hebben!

Het kostte hem een grote inspanning, maar eindelijk sprongen de schroeven omhoog en kon hij de deur indeuken. Hij was vrij!

— Oom Jan... Oom Jan, waar ben je?... riep hij.

Daar hij geen antwoord kreeg, stormde hij de wenteltrap op. Op iedere verdieping bleef hij staan om zijn oom te roepen. Hij vond de vuurtorenwachter gekneveld en stevig op een stoel gebonden in de torenkamer. De schurken hadden hem in de rug aangevallen en bewusteloos geslagen, alvorens hij zich had kunnen verdedigen.

Henk sneed de koorden los en gooide wat koud water in het gelaat van zijn oom. Na enkele ogenblikken opende deze de ogen en kreunde:

— Oei! Mijn hoofd!...

Langzamerhand kwam hij bij kennis en herinnerde zich wat er gebeurd was.

— Lieve hemel! riep hij. Het vuur! Het vuur!...

Gevolgd door Henk, klom hij de trap op die naar de torenspits leidde. Langs een valluik kwamen ze op een breed platform, waar iedere nacht een reusachtig houtvuur werd ontstoken om de schepen veilig langs de klippen te leiden. De bandieten hadden niets aan het toeval overgelaten. Zij hadden er zich inderdaad niet mee tevreden gesteld de vuurtorenwachter bewusteloos op een stoel te binden en Henk in de kelder op te sluiten, zij hadden al het hout dat opgestapeld was, over de reling in zee gestort, en bovendien de katrol, waarmee het hout werd opgehaald, aan stukken geslagen.

Het was al donker en de stormwind zoefde en huilde om de toren. Hoge, zwarte golven sloegen met geweld tegen de rots, waarop de vuurtoren gebouwd was.

— Wat een ramp, zuchtte oom Jan. Vooral bij zo'n weer moet de vuurtoren branden. De schepen zullen tevergeefs een punt zoeken, waarnaar zij hun koers bepalen kunnen.

— Kijk eens ginds, oom! riep Henk plotseling.

In de verte was er inderdaad een zwakke lichtschijn te bespeuren. De bandieten waren beslist strandschuimers. Zij hadden het vuur van de vuurtoren gedoofd en er ginds op de rotsen een ontstoken om de schepen op de klippen [redacted] lokken. Om de scheepslading te kunnen roven, aarzelden zij dus niet een schip met man en muis te doen vergaan, want de klippen aan die kant kennen geen genade. Het schip dat daarop te pletter loopt is verloren!

— Die schurken!

— Wij moeten het vuur opnieuw ontsteken, oom!

Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Zij moesten de bussels hout een voor een langs de smalle wenteltrap ophalen. Dat zou een uur, misschien zelfs twee uur duren. Vermits het de enige mogelijkheid was, aarzelden zij echter niet en liepen zo vlug zij konden naar beneden om hout. Na een half uur hadden zij echter nog niet genoeg om het vuur te ontsteken.

— Kijk eens, Henk, riep de vuurtorenwachter.

★

HENK gooide de bussel hout neer en tuurde over zee. In de verte blonk er inderdaad een licht. Het licht van een schip! Het was nog ver af en het volgde de kust op twee of drie mijlen afstand. Het zou echter afgaan op het licht van de strandschuimers en de vuurtoren voorbij varen zonder hem te bemerken. Het schip was verloren...

— Wij moeten het vuur ontsteken! riep Henk.

— Maar wij hebben nog niet eens het derde hier van het hout dat wij zouden moeten hebben. Indien wij het vuur nu ontsteken, zien zij de vlammen ginds niet eens!...

Henk antwoordde niet meer, hij stormde de trap af en verdween in de duisternis. Hij verliet de vuurtoren en liep in de richting van een kreek, waar de boot gemeerd lag waarmee men naar het vasteland varen kon. Henk sprong in het lichte vaartuig en duwde af. Hij moest uit alle macht roeien om uit de kleine inham te geraken. De sloep danste op de baren als een kurk en dreigde ieder ogenblik om te kantelen, of op een rots te pletter te lopen. Henk verloor echter de moed niet, hij roeide uit alle macht en slaagde er na een ruime poos in koers te houden in de richting van de boot.

Het licht van het schip, aan de grote mast bevestigd, wiegde op en neer met [illegible] van de golven. Henk hoorde de zeilen klappen in de wind en hij riep zo luid hij [illegible]:

— Hohee! Hohee! Hohee! Janmaats!

Nog enkele minuten en het zou te laat zijn. Het schip zou in de nacht verdwijnen [illegible] de dood tegemoet. Henk roeide en roeide

en naderde het schip. Opnieuw stond hij rechtop in zijn bootje en riep voortdurend :

— Hohee ! Hohee ! Hohee ! Janmaats !

★

EINDELIJK leek het of iemand hem gehoord had en een gestalte aan de reling overzee tuurde. Inderdaad, daar weergalmde de alarmklok en Henk hoorde het lawaai van de manœuvre. Het schip vertraagde zijn koers en Henk roeide nu gewonnen verloren. Niet lang nadien hees men hem aan boord van het schip en kon hij zijn avontuur vertellen...

— Dus, zei de kapitein een beetje sceptisch, bandieten hebben de vuurtoren overvallen, de vuurtorenwachter neergeslagen, het hout in zee gestort, en ginds op de klippen een vuur aangelegd om ons in de dood te lokken. Dat lijkt mij niet zeer waarschijnlijk...

— Het is de zuivere waarheid, mijnheer.

— Weet je wie ik ben ? vroeg de officier.

— Je bent de kapitein. Je beveelt een schip, men zou zeggen dat het een fregat is.

— Ja, het is een fregat, jongen, en je bent aan boord van een Kaperschip van de Koning. Indien je ons gered hebt, zullen wij je ruim belonen, maar indien je liegt...

— Kijk daar ! riep plotseling een matroos. De vuurtoren !...

Oom Jan was er inderdaad in geslaagd het vuur te ontsteken.

— Je sprak dus de waarheid, zei de kapitein. Wel jongen, dan zullen wij die strandschuimers, die landpiraten eens een flinke les geven.

Hij wendde zich tot de matrozen en schreeuwde :

— Laadt de kanonnen !

Het fregat lei zich in de wind en draaide sierlijk langs de klippen heen. Toen het ter hoogte van het vuur was, barstten de kanonnen los. Men hoorde de losbranding over het klotsen van de golven en het huilen van de wind heen. Het vuur spatte naar alle kanten.

— Ziezo, sprak de kapitein, die zullen voor het eerst geen vuurtje meer stoken in deze omgeving. En jij, mijn jongen, wij hebben je ons leven te danken. Ik houd van kerels van jou soort. Indien je wilt, mag je bij mij aan boord blijven.

De ogen van Henk schitterden. Zo dikwijls reeds had hij er van gedroomd aan boord te staan van een van die mooie schepen, die iedere dag voorbij de vuurtoren vaarden. Een Kaper van de koning, dat was een leven vol avontuur, dat was misschien roem en rijkdom ! Maar neen...

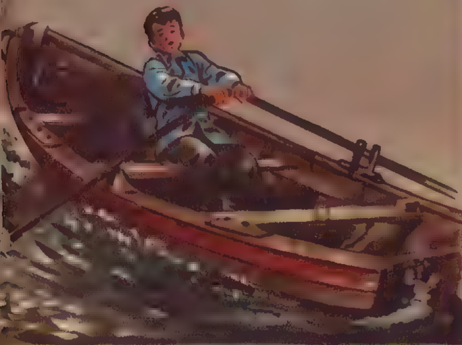
Hij keek naar de hoge vuurtoren en dacht aan oom Jan, die reeds oud werd en misschien niet lang meer te leven had. Wie zou hem aflossen, indien hij naar zee ging ? Henk schudde het hoofd.

— Neen, kapitein, het spijt mij, maar ik kan niet mee... Ik kan mijn eiland niet verlaten en ook oom Jan niet en de vuurtoren, waarop wij iedere nacht het grote houtvuur ontsteken opdat de zeelui de veilige weg naar de haven zouden vinden...

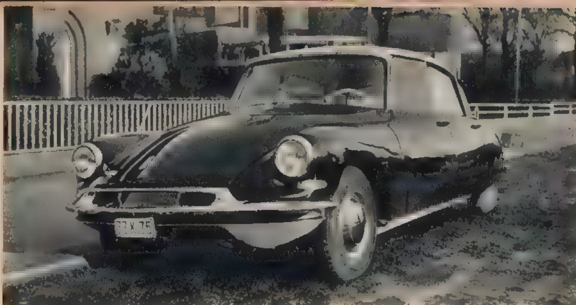
— Ik begrijp je, zei de kapitein. Ga maar terug, jongen !

En terwijl Henk terug voer naar zijn vuurtoren, hoorde hij de zware stem van de kapitein, die boven de storm uitklonk :

— Alle hens aan dek !

DE

CITROEN DS 19

MEN verwacht je te Antwerpen om een proefrit te maken met de nieuwe CITROEN DS 19! Dit nieuws deed me opschrikken. Ik zou dus het stuur van die mysterieuze wagen in handen krijgen. Ik telefoneerde natuurlijk onmiddellijk naar Walter :

— Ik kom je binnen vijf minuten halen, vriend!

— Welke wagen heb je?

— Verklap ik niet. Het is een verrassing!

Het kostte me wel enige moeite gedurende onze rit naar Antwerpen te zwijgen, maar ik deed het. Toen ik Walter de wagen toonde die in het bleke winterzonnetje voor de garage te pronken stond, scheen die helemaal niet zo opgetogen.

O, eindelijk die DS 19. Het wordt hoogtijd. Onze lezers weten er waarschijnlijk reeds alles van af!

De proefrit begon met heuse rijles. Men verklaarde me de werking van die hydraulische fabriek op wielen, leerde me hoe ik van snelheid moest verwisselen en hoe de rem doelmatig te gebruiken.

— Vergeet niet, zei Walter, dat je een servo-directie in handen hebt, dat de ontkoppeling automatisch werkt, dat het servoremmen zijn en het suspensiesysteem heel speciaal is, dank zij een komplex van buizen dat, onder de vorm van oliedruk, de transmissie van de commando's, verzorgt daar waar het moet.

Ik herhaal m'n les gewillig : ik schakel de motor in, probeer de handle van de versnellingen, ik draai en rem. Alles verloopt vlot, dus kunnen we starten. De eerste indruk is gunstig. Alle passagiers genieten van een zeer goed uitzicht op de weg. De motor draait, ik druk de linkervoet nogal hard op het gaspedaal, een ogenblik pauze en dan vertrekt de auto zacht. Ik rijd met de DS 19. Alle instrumenten manœuvreren makkelijk. De versnellingen kan men werkelijk met twee vingers inschakelen en zonder dat de hand het stuur hoeft te lossen. Bij een matige snelheid is het stuur zacht, direkt en nauwkeurig. De remmen, in werking gebracht door dikke rubberblokken links van het gaspedaal geplaatst, zijn progressief. Tussen het ogenblik dat men de voet op het pedaal zet en het moment dat men effektief remt, verlopen er enkele fracties van een sekonde; de tijd gedurende dewelke de olie aangevoerd wordt die de rempomp doet werken.

Walter, die achteraan zit, naast mij heeft een inrijder van Citroën plaatsgenomen, fluistert me in het oor :

— We spreken daarover later wel. Ik heb enkele opmerkingen te maken!

De suspensie van de DS 19 is werkelijk goed. Ik rijd in snelle vaart over slechte wegen en ondervind geen brutale reaktie in de wagen. De Citroën DS 19 lijkt me baanvast, maar om er in alle objektiviteit te kunnen over oordelen, zou ik er gedurende enkele dagen moeten kunnen mee rijden. Dat kan echter niet. We staan spoedig terug voor de garage en Walter inspekteert de motor en de reiskoffer. Op de thuisweg zegt hij me :

— Eigenlijk is dat geen proefrit! We hebben de wagen maar eventjes in handen gehad! De Citroën DS is een avant-garde wagen met zekere kwaliteiten, maar ook met zekere fouten. De koffer is te diep. Het reservewiel is zodanig geplaatst, dat het de motor in de wagen duwt en er de plaats van een derde passagier op de voorste bank inneemt. De wagen laat zich heel makkelijk sturen, men heeft hem goed in handen en het rijden is niet zo vermoeiend als met de Citroën 11. Hij is comfortabel en de lijn bevalt me wel. Zodra we de gelegenheid hebben, bekijken we die Citroën DS 19 van naderbij en wijden er een volgend artikel aan.

DE 3 MUSKETIERS

Ketty, het kamermeisje van lady de Winter, zocht bescherming bij d'Artagnan en onthult dat haar meesteres een zeer gevaarlijke misdadigster is...

DE BIECHT VAN ATHOS

(127) « EN dat vreselijk geheim is ?... » — « Wel, ik zal het u allemaal vertellen, mijnheer d'Artagnan, vervolgde Ketty. Na het diner werd milady onpasselijk, en opdat ze makkelijker zou kunnen ademhalen knoopte ik de kraag van haar kleed los. En toen zag ik op haar schouder... DE LELIE ! Het merk dat de beul met een gloeiend ijzer op de schouder van moordenaars brandt... MILADY DRAAGT HET MERKTEKEN VAN DE MISDADIGERS ! » — « Maar neen, dat is niet mogelijk ! hakkelde d'Artagnan, die bleek geworden was. Heb je goed gezien ? — « Ik zweer het u, edele ridder ! Toen mijn meesteres gewaar werd dat ik haar geheim had ontdekt, werd ze zo wit als een lijk. Ze greep een kleine dolk... »

(128) KETTY onderbrak even haar verhaal en snikte luid. Ze was totaal overstuur wanneer ze aan die scène dacht. « Ik ben hals over kop de straat op gevlucht. Ik wist echter niet waarheen, en ik ken Parijs niet. Daarom ben ik naar uw huis gevlucht. Wilt u mij beschermen ? » — « Maar dat spreekt vanzelf, Ketty. Niemand zal u kwaad doen, daarvoor sta ik borg ! » Deze woorden waren nog niet koud of d'Artagnan hoorde een verdacht gerucht in de straat. Hij luisterde scherp en liep naar het venster. Op minder dan tien stappen van zijn huis stond een koets en die koets zou onze held uit de duizend hebben herkend : de koets van milady ! De jongeman blies de kaars uit en wachtte met kloppend hart.

(129) NA een vijftiental minuten vertrok de koets en verdween vlug in de nacht. D'Artagnan ontstak het licht opnieuw en ging naar Ketty, die beefde van schrik. « Het was milady de Winter, zei hij somber. Zij weet dat je hier bent en veronderstelt dat je mij het geheim hebt meegedeeld. Van op dit ogenblik zijn wij haar doodsvijanden. Ik zal er echter voor zorgen dat je aan haar wraak ontsnapt. » D'Artagnan droeg Planchet op absoluut niemand binnen te laten en op zijn hoede te zijn, daarna liep hij zo snel hij kon naar kapitein de Treville. Met de tussenkomst van de kapitein kreeg hij voor Ketty vlug een paspoort om naar Engeland af te varen.

(130) REEDS de volgende dag kon Ketty afreizen en haar familie vervoegen. Dat was dus in orde, en onze Gascogner ging Athos opzoeken. In een ernstige situatie als deze zou de musketier hem ongetwijfeld goede raad kunnen geven. Hij vertelde de hele geschiedenis dan ook van naaldje tot draadje. Al naar gelang de Gascogner met zijn verhaal vorderde werd Athos bleker. Hij was zichtbaar ontroerd. « Maar die milady de Winter, sprak hij eindelijk, is dat geen jonge, blonde vrouw met grijze ogen, ongeveer vijf voet en zes duim hoog, met een tamelijk zware stem ?... En heeft ze geen lidteken links op haar voorhoofd ?... — « Maar inderdaad, mijn beste Athos, je geeft van haar een nauwkeurige beschrijving. »

(131) « HET is als een nachtmerrie, fluisterde Athos. Ik kan het niet geloven, en toch... Zou zij het werkelijk zijn ? » — « Wie, zij ?... » — « De vrouw van mijn ongelukkige broer. Ik was er van overtuigd dat zij voor haar misdaden betaald had. » En toen vertelde Athos het drama dat zes jaar te voren zijn familie in rouw had gedompeld. Zijn jongste broer had nl. een jong meisje gehuwd, dat vreemd was in de streek, maar iedereen zei dat ze van goede afkomst was. Enkele maanden was zijn broer oprecht gelukkig geweest. Tijdens een jachtpartij was de jonge vrouw van haar paard gestort, en bewusteloos opgeraapt. De broer van Athos wou haar verzorgen, en ontdekte toen het vreselijk merkteken.

(132) « EN toen ?... » vroeg d'Artagnan met spanning. « En toen hebben mijn ouders de vrouw uit het huis en van het familiegoed gejaagd, en mijn arme broer stierf enkele maanden later van verdriet. Een jaar nadien, zo werd ons van betrouwbare zijde meegedeeld, werd deze vrouw ter dood veroordeeld, omdat zij een nieuwe moord had begaan. Je vertelde mij dat zij de weduwe van lord de Winter is ? » — « Ja, zei de Gascogner. Waarom ? » — « Het zou mij helemaal niet verwonderen, antwoordde de musketier somber, indien zij haar man had vermoord om in alle vrijheid van zijn fortuin te kunnen genieten. Deze vrouw, d'Artagnan, is een misdadigster. Het is een giftige slang, ik waarschuw je, wees op je hoede! »

(Wordt voortgezet.)

DE WITTE RUITER

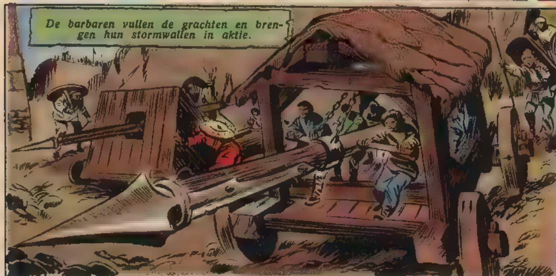
TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

In het fort Sint-Michiel stelden de Polen een nieuw verdedigingsplan op. Bij dageraad vallen de Tartaren aan...

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE VIER WOESTIJNRATTEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Chick Bill en Kleine Poedel nemen de twee van de Vier Woestijnratten, die uit de gevangenis van Wood City ontsnapten, opnieuw gevangen...

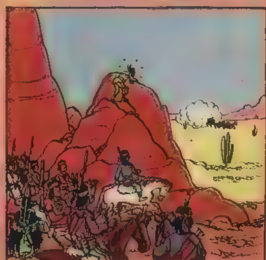

Onnodig te zeggen dat de sheriff buiten zichzelf was van vreugde, wanneer hij de twee bandieten terugzag, want zijn benoeming tot sheriff 1e klas behoorde daardoor opnieuw tot de mogelijkheden. Enkele dagen later begeeft de gouverneur zich op weg naar Wood City. Wij vinden hem op de grote baan naar het noorden...

Vraag de albums « De Kat zit in de Zak », « Chick Bill tegen de Onzichtbare » en « Doorbraak naar het Westen » van Tibet.

GEHEIMAGENT S-32

EEN AVONTURENROMAN
DOOR ANDRE FERNEZ
Geillustreerd door J. GRATON

DE GROENE LAMP BRANDT

Serge Gauvin laat zich doorgaan voor agent S-32 en vertrekt naar Buenos Aires om de identiteit van de leider van de Organisatie H te ontdekken. Stenner, een lid van de organisatie, leidt hem naar zijn hotel.

GAUVIN stond sedert vijf minuten in de wachtkamer, waarin een plechtstatige en zwijgzame knecht hem had geleid, toen de deur open ging en doctor Brown-Sequa, direkteur van « La Ciudad » verscheen. Twee uur te voren had Serge Gauvin hem van uit zijn hotel opgebeld en was onmiddellijk erg ingenomen geweest door de warme stem van zijn correspondent.

— Kom me aan huis opzoeken, had doctor Brown-Sequa gezegd, dat is wat minder officieel voor een eerste onderhoud.

BROWN-SEQUA zelf was als verschijning zo sympatiek als zijn stem. Hij was van middelbare gestalte en goed in het vlees. Met zijn dik, blozend gelaat, onschuldig blauwe ogen en de krans van wit haar, was hij het volmaakt portret van een goedhartige, vrijgevige grootvader. Hij was gekleed met een sober donker pak en rond hem zweefde het parfum van dure sigaren en Keuls water.

— Het doet me genoegen met je kennis te maken, señor Lortiz, zei hij, terwijl hij zijn bezoeker de hand drukte. Voor de burgers van de Nieuwe Wereld is het steeds aangenaam vertegenwoordigers van Europa te mogen verwelkomen. Kom even mee naar mijn bureau.

Brown-Sequa liet zijn bezoeker eerst binnen gaan. Het bureau was meer een salon dan een werkkamer. Er stonden oude, kostbare meubels, prachtige schilderijen versierden de muren en hier en daar waren waardevolle snuisterijen geplaatst. In het midden een prachtig oosters tapijt. Opvallend was het feit dat Brown-Sequa niet OVER dit tapijt liep, maar wel er ROND om dan plaats te nemen aan zijn klein Louis XV bureau. Met een gebaar nodigde hij Gauvin uit tegenover hem in een zetel plaats te nemen.

— Misschien heeft u opgemerkt, señor Lortiz, dat mijn dienaar de mond niet opende toen hij u binnen leidde. Hij is stom en doof. Hij bewijst me nochtans zeer grote diensten en is me zeer toegewijd. Het is daarom dat ik veel van hem houd... Een sigaar?

Hij schoof Gauvin een kistje havana's toe. Serge weigerde.

— Een sigaret dan?

— Neen, dank u, antwoordde de Fransman, die helemaal geen lust voelde om het experiment van de vorige avond te herhalen. Ik rook niet.

Het gesprek liep vlot, vriendschappelijk en er werd besloten dat de pseudo-Lortiz tijdens zijn verblijf te Buenos Aires, op de technische en fotografische diensten van « La Ciudad » beroep kon doen en hij door de krant zou betaald worden.

— Ik zal u een bon uitschrijven van 500 pesos, daarmee kan u uw eerste onkosten bestrijden. Dit bedrag wordt trouwens slechts geleend. Als mijn medewerkers naar Madrid reizen, dan betaalt uw direkteur hen de bedragen, welke ik u hier overhandig.

Brown-Sequa haalde een boekje uit de schuif van zijn bureau en vulde een velletje in.

— Teken hier even, zei hij en stak Serge Gauvin de bon toe. Nadien loopt u naar de krant en u kan het bedrag ontvangen.

Serge Gauvin knikte en deed wat hem gevraagd werd.

— Maar u is links, riep de direkteur uit, terwijl hij de jonge man nieuwsgierig opnam. Schrijft u helemaal niet met de rechterhand?

— Neen, helemaal niet, antwoordde Serge glimlachend. Om de waarheid te zeggen, ik gebruik mijn linkerhand ook niet veel. Zoals alle journalisten thans, maak ik gewoonlijk gebruik van telefoon en schrijfmachine.

Het onderhoud was afgelopen. Gauvin stak de bon in zijn portefeuille en stond op. Om hem tot aan de deur van z'n bureau uit te leiden, liep Brown-Sequa opnieuw zorgvuldig om het oosters tapijt heen. Ze drukten elkaar de hand en plotseling zag Serge dat de doofstomme knecht naast hem stond. Hij was zo stil nader gelopen als een schaduw...

— Een sympatiek man, die Brown-Sequa, dacht Serge, toen hij met een taxi naar het stadscentrum reed. Maar om de drommel, waarom liep hij tweemaal rond het tapijt? Ofwel is hij maniak, ofwel is hij bang dat zijn mooi tapijt zou verslijten als hij er op loopt!

DE KAT OP DE KOORD!

BEN jij het, Lortiz?

Serge herkende onmiddellijk de stem van Stenner en schrok even. Met zijn tong kleefde hij de karamel, die hij zo net in de mond had gestoken, tegen z'n gehemelte en antwoordde:

— Ja. Dag, Stenner. Wat nieuws?

— Verlaat je hotel niet en houd je gereed. Binnen een uur kom ik je halen. « Men » wil je spreken.

In gedachten verzonken, lei Gauvin de hoorn neer. « Men », dat was natuurlijk de Organisatie H. Hij wierp een oogslag op z'n uurwerk, het uurwerk van Lortiz dat hij, sedert het laatste onderhoud met « de oude » om de pols droeg.

Pas nu zou de kat de koord op gaan!

Stenner zag er opgeruimd, zelfzeker en bijna vriendelijk uit. Alhoewel deze verandering hem hoogst verbaasde, waagde Serge het niet een vraag te stellen. Hij maakte ook geen gewag van de verdwijning van zijn briquet.

Een zwarte Dodge wachtte de twee heren voor het hotel op. Serge nam plaats naast Stenner. De chauffeur, een jong Argentijn, wierp hem een blik toe, waarin absoluut geen vriendelijkheid te lezen stond en startte zwijgend.

De wagen draaide om de reusachtige obelisk op het kruispunt, gevormd door de avenida 9 de Julio en de avenida Corrientes, en reed over de Rivadavia, de langste straat van de hoofdstad. Plotseling wendde Stenner zich tot de Fransman :

— Lortiz, indien je van Jan-Klaas houdt, zul je je hartje kunnen ophalen.

Gauvin bekeek Stenner verbaasd.

— Nummer 1 houdt er van zich met veel geheimzinnigheid te omringen. Men moet aannemen dat de avonturenromans, die hij in z'n jeugd verslonden heeft, een diepe indruk op hem hebben gemaakt... De ensceneringen zijn soms belachelijk, maar pas op, laat je daardoor niet misleiden. Het spel waaraan je deelneemt is zeer ernstig...

— Daaraan heb ik nooit getwijfeld.

Na een half uur vertraagde de Dodge zijn vaart en draaide een kleine, geplaveide weg in die langs een burgershuis liep.

— We zijn er, zei Stenner.

★

HIJ stapte uit, keek even om, om er zich van te vergewissen dat Gauvin volgde en ging het huis binnen. Langs een donkere gang kwamen ze in een plaats die totaal leeg was, de muren waren gewit en boven de deur aan de achterkant van het vertrek, hingen twee gekleurde electrische lampjes : een rood en een groen. Voor het ogenblik brandde de rode lamp.

— We moeten op het sein wachten, zei Stenner.

Hun geduld werd niet lang op de proef gesteld. Na enkele ogenblikken reeds flikkerde de groene lamp. Stenner gaf Gauvin een teken hem te volgen en liep op de geheimzinnige deur toe...

Volgende week :

DE STEM VAN NUMMER EEN

— Amuseer je je met het « ding » dat oom Piet ons uit Australië stuurde ?

POM EN TEDDY BELEVEN NIEUWE AVONTUREN IN INDIA

DE ZWARTE TALISMAN

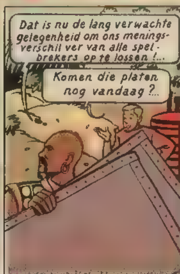
TEKST EN TEKENINGEN VAN FRANS CRAENHALS

Gopal en Mustapha leggen een zeer geheimzinnige bedrijvigheid aan de dag. Indra vertelt aan Maggy dat hij geen vertrouwen meer heeft in Gopal.

(1) Gegroet

(2) Ha, daar ben je eindelijk !

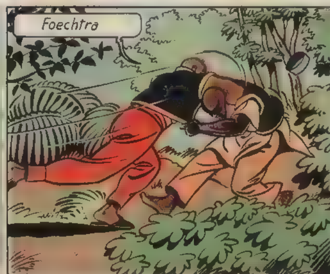

ze
zee
dat ik
sigaar ?
Hij sch

Geen mooier verhaal dan « Pom en Teddy » ? Ken je reeds « Het eigenaardige geval van Mijnheer van Meylbeke » ?

ONZE TEKENFILM

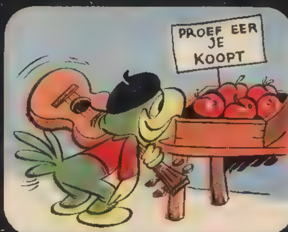
DOOR

D. ATTANASIO

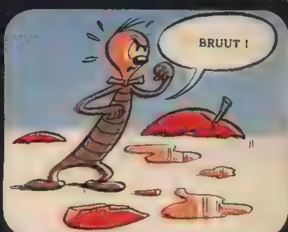

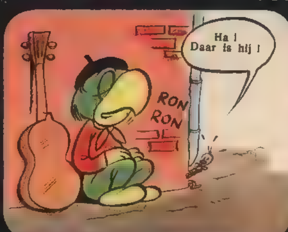

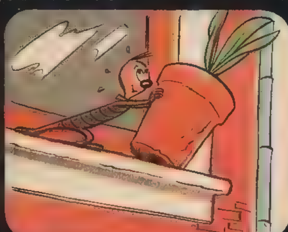

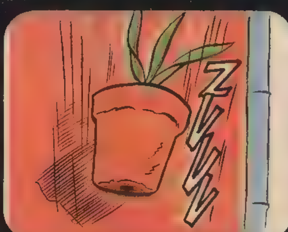

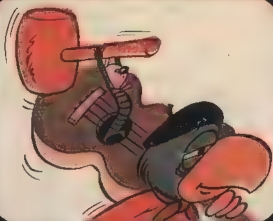

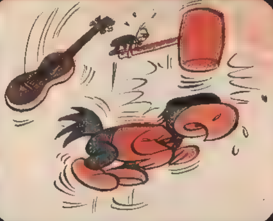

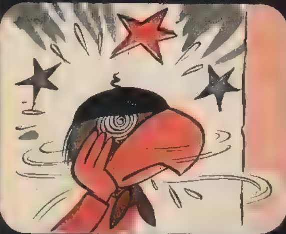

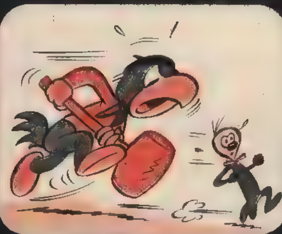

Goed ! Vooruit dan maar ! Ik heb in dit vervloekt land niet eens het recht om even uit te rusten !...

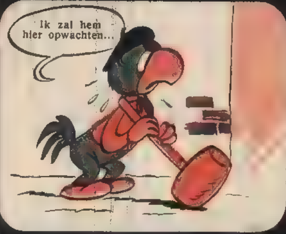

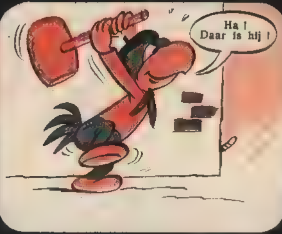

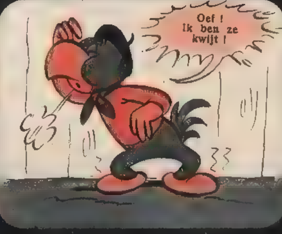

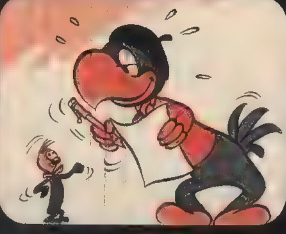

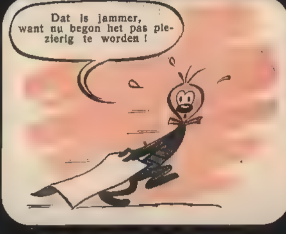

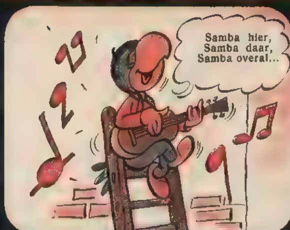

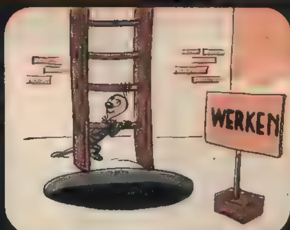

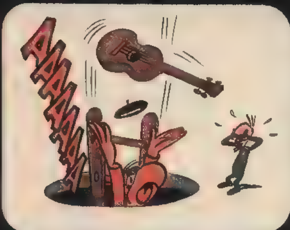

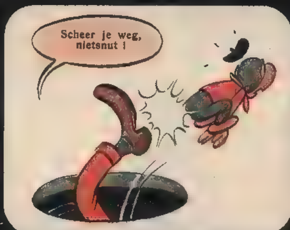

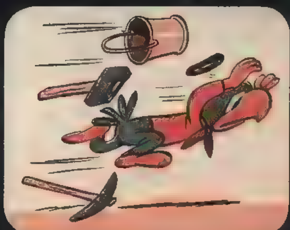

Ba ! Iedereen weet dat verdragen nu niet veel waarde meer hebben !
TRKRRR

Samba hier, Samba daar, Samba overal...

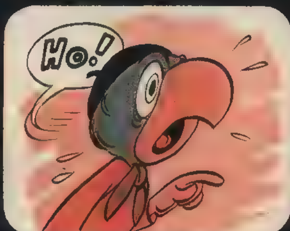

WERKEN

AAAAAAA

Scheer je weg, nietsnut !

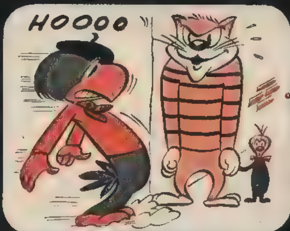

Wat een tegenslag!... Wat een tegenslag !

HO!

Dat is al te sterk !
Hoe ! Hoe !

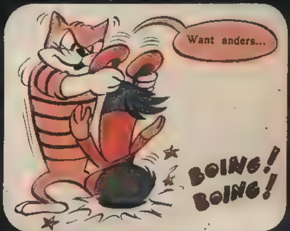

Deze maal géén genade meer !

HOOOO

SPLATSJ!

En val nooit iemand aan die kleiner is dan jij, begrepen ?...

Want anders...
BOING! BOING!

Ik heb er genoeg van !... Ik keer terug naar Brazilië !

Men kan hier waarlijk geen vreemdelingen luchten !

CLOEMF!

Neen ! Neen ! Nu is het te veel !

Zal dat insekt mij dan overal blijven volgen ?

Korte metten er mee !...

Nu zullen wij eens wat beleven !

PIERKE

PIERKE

Wat een lieve familie !

Kijk, wat ik allemaal heb gekregen in ruil voor mijn gitaar...

Het geheim van het geluk ligt veel meer in het gelukkig maken dan in het geluk zoeken !
EINDE

VOLGENDE WEEK :
GLOBUL
DE
KLEINE MARSBEWONER

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER
DE MEESTER VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

Een geheimzinnige wolk verschijnt boven het Arasmeer. Dan stijgt onmiddellijk op en vliegt in de richting van het meer...

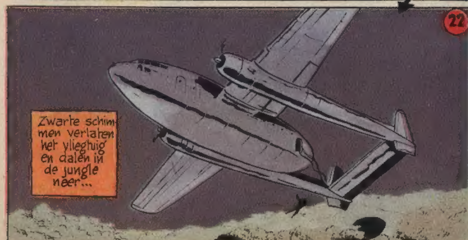

(Wordt voortgezet.)

ALS VERSTEKELING MEE NAAR DE IJSZEEEN

SCHEEPSKAPITEIN Dan Tennyson van de treiler « Stella Canopus » heeft geseind dat twee minderjarige Britse jongens, die sedert een week vermist werden, aan boord van zijn schip werden ontdekt.

De twee jongens, 14 en 13 jaar, wensten blijkbaar zoals hun vaders op zee te zwerven en verscholen zich aan boord van de « Stella Canopus ». De treiler is echter op weg naar de noorderlijke ijszeeën, zodat de verstekelingen de ganse reis moeten meemaken. Waarschijnlijk vinden ze dat minder prettig !

CHINESE HUMOR

DE Chinese schrijver Lin Jutang, die in Europa gekend en geliefd is, kreeg enkele weken geleden in zijn woning aan de Azurenkust, het bezoek van zijn uitgever, een Engelsman. Het gesprek liep over de roman welke Lin Jutang thans schrijft.

— Ik kan er dus vast op rekenen, dat u er ten laatste einde april mee klaar bent, zei de uitgever.

— Wij Chinezen, antwoordde Lin Jutang glimlachend, zijn altijd zeer stipt, op twee voorwaarden echter : dat men ons niet lastig valt wanneer we wat te laat komen en dat men ons de illusie laat dat we de eeuwigheid voor ons hebben !

HEYERDAHL OP HET PAASEILAND

THOR HEYERDAHL, de man van de Kon Tiki en voor jullie een goede bekende, ontdekte op het Paaseiland een beeld dat totaal verschillend is van de andere mohai's of beelden op dit zonderlinge eiland ontdekt. Op het bewuste beeld staan inskripties en de specialisten hopen spoedig de sleutel te vinden om deze te ontcijferen.

DE NAAM VAN EEN GROOT SCHILDER

JE weet dat Picasso een zeer beroemd schilder is. Laatst vertelde hij aan een van zijn vrienden welke namen zijn ouders hem bij zijn doopsel hadden gegeven. Hij heet : Pablo, Diego, Jose, Francisco de Paolo, Juan Nepomuceno, Crispin, Crispiano de la Santissima Trinidad, Ruiz y Picasso... OEF ! We zijn er !

Binnen vijftig jaar gaan we naar de dierentuin om een paard te zien !

DE titel is misschien wat pessimistisch maar daar is wel enige reden toe. Eens was het paard het rijdier bij uitstek. Voor het vervoer over land was er geen keuze : men ging te voet of reed te paard. Het paard werd langzaam maar zeker verdrongen door de auto en het is zeldzaam er in een grootstad nog een aan te treffen. Sommige bakkers en brouwers hebben nog een paar van hun trouwe dieren bewaard en te Brussel troffen we deze twee mooie exemplaren aan voor een verhuiswagen gespannen. Het zijn de laatste paarden uit een stal waar er eens tientallen stonden...

DE POS

IN JE GESCHRIFT LEEST MEN JE KARAKTER

INDIEN de typograaf van « Kuifje » de eerste regel van een artikel tegen de rand van het blad begon, en helemaal onderaan eindigde zonder de minste witte rand te laten, zou je hoofdpijn krijgen. Een bladzijde die van onder tot boven gevuld is, is zo vermoeiend als een schooljaar zonder vakantie !

Men begint dus de eerste regel nooit bovenaan de bladzijde. Men laat een witte rand.

Is deze rand breed, betekent dit dat je brein *gerust* is.

Laat je de rand te breed, d.w.z. begin je de eerste lijn in het midden van je bladzijde, betekent dit *intellektuele luiheid.*

GERUSTE GEEST

VERMOEIDE GEEST

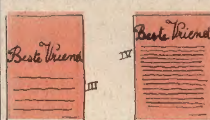
Indien de rand smal is, betekent dit dat je hersens *snel, aktief* werken.

Een bladzijde zonder rand, betekent een geest die teveel werkt en daardoor *vermoeid* is. De schrijver in kwestie moet absoluut een paar dagen naar den buiten trekken om rustig te hengelen.

De witte rand onderaan je blad betekent ook iets. Is die rand groot betekent dit dat de *spieren rusten*, je bent iemand die zich nooit erg moe zal maken.

Indien de witte rand werkelijk te groot is, dan ben je... liever *lui* dan moe ! In dit geval is een week van zes dagen om te werken je veel te lang. Een smalle rand onderaan betekent het tegenovergestelde. Het is een grote *fysische aktiviteit.*

Indien er helemaal geen rand is, betekent dit dat de schrijver in kwestie werkt als een *dwangarbeider.* Hij werkt van 's morgens tot 's avonds, en is zelfs 's zondags druk bezig.

KLARE IDEEËN

ONLOGISCH NIET KLAAR

Zijn de regels van je brief tamelijk ver uit elkaar, betekent dit dat je heldere, *klare ideeën* hebt, te ver uit elkaar te weinig of helemaal *geen ideeën.*

Wanneer de regels op elkaar zijn geplakt, betekent dit dat de schrijver in kwestie *niet* zeer klaar en *logisch* denken kan.

Staan de woorden ver uit elkaar is dit *vrijheid* van aktie.

De interruptie in een letter betekent *voorbijgaande uitputting.* De schrijver in kwestie heeft vitaminen en frisse lucht nodig.

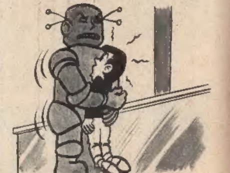
Tot volgende week, vrienden !

NIEUWS IN

● Het Brits luchtleger krijgt binnen kort een speciaal vliegtuig om duikboten op te sporen. Dit toestel is een rekordhouder in de traagheid vermits het kan vliegen met een snelheid van 115 km per uur.

● De Amerikaanse Zuid-expeditie, onder leiding van admiraal Byrd, heeft ter hoogte van de Pool enkele stukken brood in het ijs en de sneeuw verborgen. Ieder jaar, en dat gedurende een eeuw, zal men een brood ophalen. Dit experiment dient om na te gaan in hoever het ijs voedsel in verse staat kan bewaren.

WAT DOET MEN OM DIEVEN TE VANGEN ?

OM nachtelijke inbrekers te vangen liet een warenhuis van New York een speciale elektronische robot bouwen, die bij de minste verdachte beweging in huis de inbreker opspoort en in zijn twee stalen armen zou gevangen houden. Na een week had deze robot al heel wat gevangen : dertig muizen, zeven ratten, twee katten en de chef van de textielafdeling, die 's avonds na de sluiting van het warenhuis, nog in zijn bureau aan het werk was !

HET VERSCHIL

Piet : Jef, ken je het verschil tussen Kuifje en een ajuin ?

Jef : Neen.

Piet : Wel, met Kuifje moet men lachen, met een ajuin wenen.

(Georges Eulaerts, Zaventem.)

rillon

HET KORT

• De jongens welke van-
laag geboren worden kun-
nen een gemiddelde leeftijd
van 67 jaar bereiken. De
meisjes zijn er beter aan
toe, vermits zij kunnen le-
ven tot 73 jaar. Sedert het
begin van deze eeuw steeg
de gemiddelde levensduur
van de mens met 20 %.

• Nieuw-Zeeland is het
enige land ter wereld waar
men zich verzekeren kan
tegen aardbevingen. Of
Nieuw-Zeeland zo dikwijls
geteisterd wordt door aard-
schokken? In de laatste 145
jaar beefde de aarde er
achtigmaal!

KIPPEN ROKEN SIGARETTEN

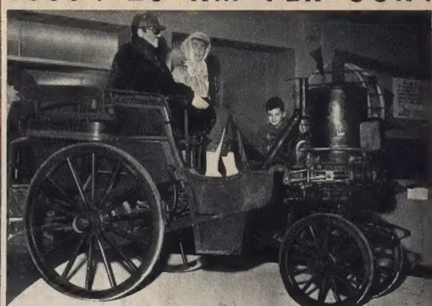

ZO men de Engelse dagbladen mag geloven, hebben de geleerden enkele kippen gewoon gemaakt sigaretten te roken, met het doel uit te maken of het roken van sigaretten longkanker veroorzaakt. Tot hun grote verwondering stelden de geleerden vast, dat de kippen heel graag roken en vreselijk beginnen te kakelen als ze hun sigaretten niet op tijd krijgen. Men deed dezelfde proefnemingen met muizen, maar die hadden zulk een afkeer voor tabak dat men hen vlug met rust heeft gelaten!

DE ZONNEOVEN

PROF. Isjimatsu Tanisjita heeft een kleine zonneoven gebouwd, die in het huisgezin kan gebruikt worden. Alle Japanse boeren kunnen dus van nu af hun rijst met de zon koken. De zonneoven kan heel makkelijk gebouwd worden en kost ongeveer zes duizend yen. Zelfs in de winter kan men er water mee koken. Een dertig duizendtal van deze zonneovens werden reeds in Japan gebruikt. Ook in India zal weldra iedereen zijn zonneoven kunnen kopen!

1880: 20 KM PER UUR!

EEN groot automerk richtte een tentoonstelling van « De Snelheid » in, om de snelheid welke vroeger werd bereikt te vergelijken met de huidige. Er was o.m. ook deze stoomauto tentoongesteld. Deze wagen werd nauwelijks een jaar geleden ontdekt tussen een heleboel rommel in een oude hoeve. De auto werd in 1880 gebouwd door een geneesheer die dol was op de mekaniek. Dit wagentje dat onze lachlust opwekt, bereikte een snelheid van 20 km per uur, wat helemaal niet slecht was voor die tijd!

En naast deze stoomauto hebben de inrichters van de tentoonstelling de cephenomyavlieg geplaatst, die volgens de Amerikaanse specialisten met de fantastische snelheid van 1.308 km per uur vliegt. Dat is vlugger dan de « Zwaardvis », het supersonisch vliegtuig, waarvan de maquette naast de cephenomyavlieg te zien was. De maquette van de « Nautilus », eerste atoomduikboot naast de karveel « Santa Maria », waarmee Christoffel Columbus de Atlantische Oceaan overstak... in drie en zeventig dagen!

OF DAT WAAR IS?

IN het Brits museum te Londen worden dokumenten bewaard die moeten bewijzen dat de Engelsman Thomas Carn 207 jaar oud werd. Hij leefde nl. van 1588 tot 1795! Als dat maar waar is.

DRIEHONDERD BOMEN PER MAN!

VOLGENS de cijfers welke enkele tijd geleden in Amerika werden gepubliceerd heeft iedere mens tijdens zijn leven gemiddeld driehonderd bomen van middelmatige grootte nodig. Hij verbruikt ze in de vorm van meubels, papier, lucifers, brandhout, enz...

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE VRIJGEVIG?

30 PUNTEN: Ik bewonder je, want je weet zelfs niet eens wat het woord egoïsme betekent. Ik hoop maar dat men je nooit exploiteren zal. Moest dit toch het geval zijn, wees er dan niet treurig om. Geef mild, en verwacht geen tegenprestatie!

VAN 24 TOT 29 PUNTEN: Je bent erg fier op je vrijgevigheid en dat is niet helemaal in orde. Men moet steeds nederig blijven en zichzelf kunnen wegcijferen.

VAN 18 TOT 22 PUNTEN: Je geeft als iedereen het ziet, dat is niet de juiste metode! Je linkerhand mag nooit weten wat de rechter geeft!

VAN 12 TOT 17 PUNTEN: Laat steeds je hart spreken en redeneer er niet te lang op om uit te maken of je al dan niet zult geven. Het zijn niet de rijken die het meeste geven, maar de besten. Wie geeft is steeds gelukkiger dan de man die krijgt...

VAN 6 TOT 11 PUNTEN: Je zou best wat meer aan anderen denken. Je hebt zo weinig te geven, meen je? Dat is helemaal niet waar, je kan je tijd geven, je vriendschap. Bovendien je kent het spreekwoord: « Wie geeft wat hij heeft, is waard dat hij leeft ».

VAN 0 TOT 5 PUNTEN: Je was vrijgevig tegenover mensen, die het misschien niet helemaal verdienden, en daarom weiger je nu iets te geven aan hen die het wél verdienen. Dat is toch niet mooi! Het is beter mild te geven, zelfs aan hen die het niet helemaal verdienen, dan egoïst te zijn!

Het weekblad « KUIFJE »: 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R.: 1909.16. — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk:* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — *Publiciteit:* **PUBLI-ART**

KUIFJE-Holland: Singel 353, Dordrecht. — Tel.: 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement: 5 fl. per kwartaal.*

Buitenland en Belgisch Kongo: 10 F. — Nederland: 50 cent.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND:

Frankrijk: DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland: INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo: KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.).
Italië: PERIODICI VALLARDI, Viale Montello, 16, Milan.
Canada: 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

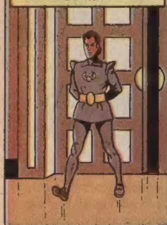
15-3-56

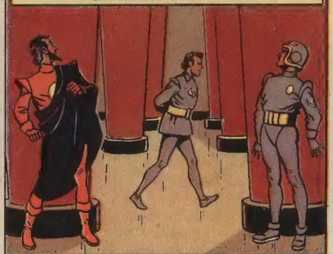

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake en Mortimer werden opgenomen door de Atlanten, en toevertrouwd aan de zorgen van prins Ikaros. Magon koestert duistere plannen...

Een uur later zitten zij behaaglijk in een fraai versierde zaal in rustige, delikate kleuren gehouden en op bijzonder mooie wijze verlicht. Vreemde, maar geraffineerde spijzen staan op tafel. Er is prachtig fruit en er zijn koele dranken...

Bij deze woorden is de prins opgestaan en heeft onze vrienden naar een terras geleid. Hier ziet men een groot deel van Poseidopolis...

